

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาสัญญาซื้อขายของนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์

สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (สำนักงาน ก.ล.ต.) ได้มีหนังสือ ที่ กลต. ธ. ๔๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๓ ถึงสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า โดยที่การประกอบธุรกิจหลักทรัพย์บางประเภทของ บริษัทหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ จะต้องมีการ ซื้อขายไปหรือถือครองหลักทรัพย์ที่ออกโดยนิติบุคคลต่าง ๆ ซึ่งนิติบุคคลบางประเภทอยู่ ภายใต้บังคับของกฎหมายที่มีข้อกำหนดเรื่องสัดส่วนผู้ถือหุ้นที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าว หรือ ข้อกำหนดเรื่องสัญญาซื้อขายของผู้ถือหุ้นหรือนิติบุคคลที่ถือครองทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม กฎหมายบาง ฉบับได้มีการกำหนดนิยาม “คนต่างด้าว” หรือ “สัญชาติไทย” เป็นการเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ การ ตีความคำว่า “คนต่างด้าว” หรือ “สัญชาติไทย” ในกฎหมายแต่ละฉบับที่แตกต่างกัน อาจจะมี ผลกระทบต่อขอบเขตและความสามารถในการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ของบริษัทหลักทรัพย์ ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น เพื่อให้การกำกับดูแลใน เรื่องดังกล่าวมีความชัดเจนและเหมาะสมในทางปฏิบัติ สำนักงาน ก.ล.ต. จึงขอความอนุเคราะห์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในการพิจารณาเรื่องการตีความสัญญาซื้อขายของนิติบุคคลที่ประกอบ ธุรกิจหลักทรัพย์ โดยสำนักงาน ก.ล.ต. ได้เสนอข้อมูลเบื้องต้น สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และความเห็นของสำนักงาน ก.ล.ต. ต่อการตีความสัญญาซื้อขายของนิติบุคคล เพื่อประกอบการ พิจารณา ดังนี้

๑. ข้อมูลเบื้องต้น

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ กำหนดห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจตามประเภทที่กำหนดไว้ท้ายประกาศ เว้นแต่จะได้รับ อนุญาตตามวิธีที่กำหนดไว้ในประกาศ โดยข้อจำกัดดังกล่าวรวมถึงธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการ เป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งถือเป็นการประกอบธุรกิจนายหน้าหรือตัวแทนตามบัญชี ค. ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ และธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดจำหน่าย หลักทรัพย์ การเป็นที่ปรึกษาการลงทุน การจัดการกองทุนรวม การจัดการกองทุนส่วนบุคคล และ กิจการการยืมและให้ยืมหลักทรัพย์ซึ่งถือเป็นการประกอบธุรกิจบริการตามบัญชี ค. ท้ายประกาศ ของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ดังนั้น บริษัทหลักทรัพย์ที่มีผู้ถือหุ้นเป็นคนต่างด้าวตั้งแต่หนึ่ง หรือมีลักษณะอื่นใดที่เข้าข่ายนิยาม “คนต่างด้าว” ที่กำหนดในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ จะมีฐานะเป็นคนต่างด้าว ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ดังกล่าวได้ ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาอนุญาตให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็น นายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ ตามบัญชี ค. ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ อนุญาตให้ บริษัทหลักทรัพย์ที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าวยังคงสามารถประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็น

นายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ต่อไปได้ โดยต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่พระราชกฤษฎีกากำหนดไว้ ส่วนการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ตามบัญชี ค. ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวข้างต้น คนต่างด้าวจะประกอบธุรกิจได้ก็ต่อเมื่อยื่นขออนุญาต และได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงและประกาศของกรมทะเบียนการค้าที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๒) ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายที่ปรับปรุงประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ฯ โดยเนื้อหาที่ถูกรับปรุงดังกล่าวรวมถึงการแก้ไขให้ธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งทำให้บริษัทหลักทรัพย์ที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าวตามนิยามในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวสามารถประกอบธุรกิจนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ได้โดยไม่มีข้อจำกัด แต่สำหรับธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดจำหน่ายหลักทรัพย์ การเป็นที่ปรึกษาการลงทุน การจัดการกองทุนรวม การจัดการกองทุนส่วนบุคคล และกิจการการยืมและให้ยืมหลักทรัพย์ ยังคงถูกจัดให้อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก่อนเช่นเดิม โดยถือเป็นธุรกิจบริการอื่นตามบัญชีสาม ซึ่งเป็นบัญชีที่กำหนดประเภทธุรกิจที่คนไทยยังไม่มีความพร้อมที่จะแข่งขันในการประกอบกิจการกับคนต่างด้าว ทั้งนี้ในกรณีของธุรกิจบริการอื่นอาจมีการออกกฎกระทรวงกำหนดให้ธุรกิจบางประเภทได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวฯ ได้

๒. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ถึงแม้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวจะมีผลใช้บังคับและได้มีการออกกฎกระทรวง ยกเว้นให้ธุรกิจหลักทรัพย์ไม่เข้าข่ายธุรกิจบริการอื่นตามที่กำหนดในบัญชีสาม แต่โดยที่ในการดำเนินธุรกิจของบริษัทหลักทรัพย์ (รวมถึงกองทุนรวมที่จัดตั้งโดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมด้วย) เป็นธุรกิจให้บริการทางด้านหลักทรัพย์เป็นสำคัญ และในการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์อันเป็นทางค้าปกติบางประเภทจะต้องมีการซื้อขายไป หรือถือครองหลักทรัพย์ที่ออกโดยนิติบุคคลต่าง ๆ โดยมีได้มีวัตถุประสงค์ที่จะเข้าครอบงำการบริหารงานของนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์เข้าถือหุ้นแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามหากนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์เข้าไปถือหุ้นนั้นอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายที่มีข้อกำหนดในเรื่องสัดส่วนของผู้ถือหุ้นที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าวหรือสัญชาติของผู้ถือหุ้นหรือนิติบุคคลที่ถือครองทรัพย์สินอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ โดยนิติบุคคลที่ถูกถือหุ้นอันเนื่องมาจากการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ตามปกติโดยบริษัทหลักทรัพย์ที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าวหรือกองทุนรวมที่มีฐานะเป็นคนต่างด้าว (กองทุนรวมจะมีสัญชาติตามบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม) ตามกฎหมายฉบับนั้น และทำให้สัดส่วนผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติไทยสูงกว่าสัดส่วนที่กำหนดจะถือเป็นการฝ่าฝืนข้อกำหนดของกฎหมายดังกล่าว ซึ่งจะให้นายทะเบียนของนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์หรือกองทุนรวมเข้าไปถือหุ้นนั้นอาจไม่รับจดทะเบียนบริษัทหลักทรัพย์หรือกองทุนรวมเป็นผู้ถือหุ้น อันจะทำให้บริษัท

หลักทรัพย์และกองทุนรวมไม่สามารถถือหุ้นในนิติบุคคลดังกล่าวในส่วนที่เกินจากสัดส่วนที่กฎหมายกำหนดได้ รวมทั้งจะไม่ได้รับผลประโยชน์ในรูปแบบเงินปันผล สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุน และสิทธิออกเสียงจากการถือครองหลักทรัพย์ ซึ่งจะส่งผลให้บริษัทหลักทรัพย์นั้นไม่สามารถประกอบธุรกิจหลักทรัพย์และกองทุนรวมไม่สามารถลงทุนได้อย่างเต็มที่

๓. ความเห็นของสำนักงาน ก.ล.ต. ต่อการตีความเรื่องสัญญาของนิติบุคคล

สำนักงาน ก.ล.ต. พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำหนดนิยาม “คนต่างด้าว” ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นการกำหนดที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจที่พึงสงวนไว้ให้แก่คนไทย หรือธุรกิจที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ พระราชบัญญัตินี้จึงไม่ใช่กฎหมายที่กำหนดสัญญาของบุคคลหรือนิติบุคคลแต่อย่างใด ดังนั้น จึงเห็นควรแยกการพิจารณาในเรื่องการตีความสัญญาของนิติบุคคลเป็น ๒ กรณี ได้แก่

(๑) กรณีที่กฎหมายที่บังคับใช้กับนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นอยู่ หรือกับทรัพย์สินที่นิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นถือครองอยู่ มีข้อกำหนดในเรื่องสัดส่วนของผู้ถือหุ้นหรือสัญญาของผู้ถือหุ้นหรือนิติบุคคลที่ถือครองทรัพย์สิน และมีการกำหนดนิยาม “คนต่างด้าว” หรือ “สัญชาติไทย” ชัดเจน เช่น พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ และพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. ๒๔๘๑ เป็นต้น สำนักงาน ก.ล.ต. เห็นว่าน่าจะตีความสัญญาหรือฐานะคนต่างด้าวของบริษัทหลักทรัพย์ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้

(๒) กรณีที่กฎหมายที่บังคับใช้กับนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นอยู่ หรือกับทรัพย์สินที่นิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นถือครองอยู่ มีข้อกำหนดในเรื่องสัดส่วนของผู้ถือหุ้นหรือสัญญาของผู้ถือหุ้นหรือนิติบุคคลที่ถือครองทรัพย์สิน แต่ไม่ได้มีการกำหนดนิยาม “คนต่างด้าว” หรือ “สัญชาติไทย” ไว้ เช่น พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ และพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้น สำนักงาน ก.ล.ต. เห็นว่า เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายฉบับใดกำหนดนิยามสัญญาของนิติบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น น่าจะอาศัยการตีความสัญญานิติบุคคลตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ความหมายของคำว่า “กิจการของคนไทย” ตามข้อ ๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๑ ในกรณีบริษัทเอสซี (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) มาใช้เป็นบรรทัดฐานในการตีความคำว่าคนต่างด้าวหรือสัญชาติของนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นอยู่ โดยใช้หลักว่า หากบริษัทหลักทรัพย์และบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมใดจดทะเบียนก่อตั้งตามกฎหมายไทย และมีสำนักงานใหญ่ในประเทศไทย ให้ถือว่าเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทย ซึ่งจะทำให้บริษัทหลักทรัพย์และบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมนั้นสามารถประกอบธุรกิจหลักทรัพย์เป็นทางค้าปกติได้อย่างเต็มที่

สำนักงาน ก.ล.ต. จึงขอความอนุเคราะห์จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในการพิจารณาตีความเรื่องสัญญานิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ดังกล่าว เพื่อสำนักงาน ก.ล.ต. จะได้ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว โดยได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมทะเบียนการค้า) และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ แล้ว สรุปปัญหาที่ประสงค์จะหารือได้ว่า ในการพิจารณาเกี่ยวกับสัญชาติของนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ต้องพิจารณาว่ากฎหมายที่ใช้บังคับกับนิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นอยู่หรือกับทรัพย์สินที่นิติบุคคลที่บริษัทหลักทรัพย์ถือหุ้นถือครองอยู่ มีข้อกำหนดในเรื่องสัดส่วนหรือสัญชาติของผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นคนต่างด้าวและมีการกำหนดนิยาม “คนต่างด้าว” หรือ “สัญชาติไทย” ไว้อย่างชัดเจนหรือไม่ หากมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้ว ก็จะต้องตีความสัญชาติของบริษัทหลักทรัพย์ตามกฎหมายดังกล่าวใช้หรือไม่ และหากไม่มีการกำหนดนิยามดังกล่าวไว้ จะตีความในเรื่องสัญชาติของนิติบุคคลโดยอาศัยแนวทางบันทึก เรื่อง ความหมายของคำว่า “กิจการของคนไทย” ตามข้อ ๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการ พัสต พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาแล้วมีความเห็น ว่า ในการพิจารณาปัญหาตามที่หารือมานี้ จะต้องแยกพิจารณาออกเป็น ๒ ส่วน คือ ปัญหาเรื่อง สัญชาติของนิติบุคคลและปัญหาเกี่ยวกับการถือหุ้นในนิติบุคคลของคนต่างด้าวหรือผู้ซึ่งไม่มี สัญชาติไทย

ปัญหาเกี่ยวกับสัญชาติของนิติบุคคลนั้น โดยที่ในขณะนี้ยังไม่ปรากฏว่ามี กฎหมายใดบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องสัญชาติของนิติบุคคลไว้อย่างชัดเจน มีแต่เฉพาะแนวทางคำ วินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ซึ่งได้วินิจฉัยไว้ในบันทึก เรื่อง ความหมายของคำว่า “กิจการของคนไทย” ตามข้อ ๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่า ด้วยการ พัสต พ.ศ. ๒๕๓๕ (เรื่องเสร็จที่ ๒๓๑/๒๕๔๑)^๑ สรุปความได้ว่า “บริษัทเอสโซ่ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) ซึ่งได้จดทะเบียนก่อตั้งตามกฎหมายไทยและมีสำนักงานใหญ่ใน ประเทศไทยย่อมเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทย” ซึ่งแนวคำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นการตีความเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทยหรือไม่ โดยหากนิติบุคคลใดมีสถานะเป็น นิติบุคคลสัญชาติไทยแล้ว นิติบุคคลนั้นย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไทยในฐานะที่เป็น นิติบุคคลไทยตามที่กฎหมายนั้น ๆ กำหนดไว้โดยเฉพาะ เช่นตามกรณีในเรื่องดังกล่าวเมื่อบริษัท เอสโซ่ฯ มีฐานะเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทยแล้วก็ย่อมอยู่ในความหมายของคำว่า “กิจการของคน ไทย” ตามข้อ ๕^๒ และข้อ ๑๖^๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการ พัสต พ.ศ. ๒๕๓๕

^๑ บันทึก เรื่อง ความหมายของคำว่า “กิจการของคนไทย” ตามข้อ ๕ ของระเบียบสำนัก นายกรัฐมนตรีว่าด้วยการ พัสต พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/๓๘๓ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๒ ข้อ ๕ ในระเบียบนี้

๑ล๑

๑ล๑

“กิจการของคนไทย” หมายความว่า กิจการที่เป็นของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลสัญชาติ ไทย

ในส่วนปัญหาเกี่ยวกับการถือหุ้นในนิติบุคคลของคนต่างด้าวหรือผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทยนั้น เนื่องจากในขณะนี้ได้มีการตราพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับแล้ว พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองสิทธิของคนไทยในการประกอบธุรกิจ โดยกำหนดข้อห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจบางประเภทที่ประสงค์จะสงวนไว้ให้แต่เฉพาะคนไทยเท่านั้น ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดบทนิยามคำว่า “คนต่างด้าว” ไว้อย่างชัดเจนในมาตรา ๔^๔ โดยให้หมายความถึงบุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย นิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย และให้รวมถึงนิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทยแต่มีหุ้นอันเป็นทุนตั้งแต่กึ่งหนึ่งถือโดยบุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทยหรือนิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย หรือบุคคลดังกล่าวได้ลงทุนมีมูลค่าตั้งแต่กึ่งหนึ่งของทุนทั้งหมดในนิติบุคคลนั้นด้วย จึงเห็นได้ว่าบทนิยามคำว่า “คนต่างด้าว” มีความหมายกว้าง เพราะแม้แต่นิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทย อันถือได้ว่าเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทย ก็ยังอาจอยู่ในความหมายของบทนิยามคำว่า “คนต่างด้าว” ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวซึ่งมีข้อห้ามประกอบธุรกิจบางประเภทตามที่กำหนดไว้ได้ และนอกจากนั้นแล้วในมาตรา ๑๓^๕ ของ

๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓
๑๒๓	๑๒๓	๑๒๓

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังได้กำหนดว่าในกรณีที่มีกฎหมายอื่นกำหนดเรื่องการถือหุ้น การเป็นหุ้นส่วนหรือการลงทุนของคนต่างด้าว การอนุญาตหรือการห้ามคนต่างด้าวในการประกอบธุรกิจบางประเภท หรือกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ก็ให้บังคับตามกฎหมายนั้น ด้วยเหตุนี้ ในการพิจารณาเรื่องการถือหุ้นในนิติบุคคลของคนต่างด้าวหรือผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทยว่าจะอยู่ในข่ายต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ควบคุมหรือเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจของนิติบุคคลนั้นเสียก่อนว่า มีการกำหนดเรื่องดังกล่าวไว้โดยเฉพาะหรือไม่ ซึ่งหากมีการกำหนดไว้ก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้น ๆ แต่หากไม่มีการกำหนดไว้โดยเฉพาะก็จำเป็นต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๒

จากหลักกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า สถานะการเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทยที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไทยกับการมีลักษณะเป็นคนต่างด้าวตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ควบคุมหรือเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจหรือตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เป็นคนละกรณีกัน ดังนั้น ในการพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการถือหุ้นของคนต่างด้าวหรือผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทยจึงไม่อาจพิจารณาแต่เพียงว่านิติบุคคลนั้นมีสัญชาติไทยหรือไม่เท่านั้น หากแต่ต้องพิจารณาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการถือหุ้นในนิติบุคคลของคนต่างด้าวหรือผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตามที่กำหนดในกฎหมายที่ควบคุมหรือเกี่ยวข้องกับนิติบุคคลนั้นโดยเฉพาะหรือตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวด้วยเสมอ

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๕๕